

а като че хвърчи съ крилѣ. До толкова му било леко по горската пътека.

А до това време у дома му стариятъ тъкачъ съ жена си съ нетърпѣние очаквали връщането на малкото момче, а старата баба постоянно излизала на улицата и нервно поглеждала въ тъмната далечина, съ надежда да види изгубения внукъ.

Късно, около полунощ, нѣкой почукалъ на прозореца и когато бабата отворила вратата, пѣргаво влѣзло облѣченото въ тънки дрехи нейно внуче натоварено съ сухи дървца на гърба и съ дебела чепата патерица въ ржка.

— Кждѣ се губишъ толкова време? . . . извикалъ му стариятъ тъкачъ — ние мислимъ че вече си се загубилъ изъ гората! . . .

— Боже мой! . . . плѣснала съ ржцѣ бабата, — какъ така, гълъбчето ми, донесе до тукъ тази голѣма товарчина дърва?

Малкото момче съ усмивка отишло до масата и стоварило върху нея дървцата . . . И, о, ужасъ! . . . масата се счупила, краката се прѣдвоили и дървата паднали върху пода и въ сжщия моментъ всички, които били въ стаята извикали отъ очудване. Всичкитѣ дърва били само чисто злато . . .